

ся отбивали и наминували въ царство-то му. Кога стигнахъ на границы-ты между Европѣ и Африкѣ, Херкулесъ раскѣсалъ провлака, кой-то съединяваше тѣ двѣ части на земѣ-тѣ; той раздвоилъ Калпѣ отъ Абила, та отворилъ единъ проходъ отъ Океана въ Срѣдиземно море, по протокъ Гибралтаръ. — Ные еще намирами Херкулесъ, че освободилъ Италиѣ отъ грабительства-та на Вулкановый сынъ Какуса; въ еднѣ поемѣ отъ Виргилія ся намира разказъ за тѣхъ битвѣ.

Послѣдни-ти години отъ Херкулесовый животъ не ся толкова славни; у него слабости ся намѣшати съ юначества. Той ся мѣчи да отнеме Дежанирѣ, дѣщеркѣ на Енея, отъ рѣкѣ Ахелоуса. Откакъ побѣдилъ тоя страшенъ съперникъ, той увлѣкъ съ-пругъ му, и кога-то го въспрѣла една рѣка, той ѣ повѣрилъ на Кентаврѣ Нессусъ за да ѣ прѣкара на другый брѣгъ. Въроломный Нессусъ посѣгнахъ да ѣ увлѣче; Херкулесъ разгнѣвенъ отъ това прѣдательство стрѣлихъ еднѣ стрѣла, та смъртоносно наранилъ Кентавра. А той, прѣди да издѣхне, далъ на Дежанирѣ ризѣ-тѣ си натопенѣ въ кръвъ, като еднѣ мѣскѣ, съ коѣ-то да може да съживи изново любовь-тѣ на Херкулеса. Невѣрность-та на Юнака на скоро дала Дежанири случай да си послужи съ неѣ; Херкулесъ ся залюбилъ за Юлѣ, дѣщерѣ на Евритуса, кой-то го бѣше научилъ да врьти, лѣкѣ; Евритусъ былъ общалъ дѣщерѣ си на оногова, кой-то може да го побѣди въ единъ само бой. Херкулесъ му сподвилъ, нѣ царь-тѣ не щѣлъ да си устои на думѣ-тѣ; Херкулесъ го съборилъ отъ връха на еднѣ кулѣ. Нѣ това насиліе станѣло скѣпо на Юнака; Оракулъ-тѣ прокобилъ, че ще бѣде робъ цѣли три години. Омфала, царица Лидійска, оправдала